

■ Парады дамы

МУЖЧЫНЫ ЛЮБЯЦЬ ЭГАІСТАК?..



■ Нататнік Яго жонкі

Святлана ДЗЯНІСАВА, галоўны рэдактар часопіса «Маладосць»



ІДЗЕ КАЗА РАГАТАЯ...

Я, безумоўна, Казярог, але не ў гэтым сутнасць. Так, упартая, як тры з паловай Казярогі адначасова, і нават магу бадануць рогам, калі справа таго вартая, але не пра тое, зноў жа, размова.

Яе забудуць Мара. Яна мяккая, цёплая, далікатная і ўтульная — быццам воблачка. Але не белая, як чыстыя аркуш, не плямистая, як жыццё, а спрэс шэрая — як маё ўяўленне аб сапраўднасці. Забудуць яе, я сказала ўжо, Марай, і яна існуе — пакуль што! — выключна як мара. Вось бывае ж такое: супраць усіх законаў фізікі, логікі і матэматыкі неіснуючае — існуе! І нават мае назву.

Мая Мара — гэта мая мара. Мара — шэрая каза з крывым рогам. Яна будзе пасвіцца на зялёнай (колер надзеі!) траўцы (у якой будучы сям-там прадзвіацца дзёмухаўцы або лубін — не важна), адпачываць у жоўтым клеучыку з карычнёвым чарпалінным дахам, пазіраць у акенца з блакітнымі аканцамі, піць ваду з чырвонага вядзерца і даваць белае-белае малако.

Уся рэч у тым, што я апошнім часам не магу спакойна, без асабліва яркавых эмоцый пазіраць на коз, якія або пасвяцца, паваж-на водзячы рожкамі, дзе-небудзь пры дарозе, або суседнічаюць з нашай дачай (такіх ажно тры — чорная, белая і шэранькая), або пазіраюць вачыма грэзаў з экрана тэлевізара, не ведаючы нават, што пазіраюць на мяне і што я іх таксама бачу. Апошняе — зноў жа, здавалася б, супраць вядомых нашаму свету законаў. Але свет гэты тым і прывабны, што ёсць у яго насельнікў сякія-такія магчымасці сёе-тое паабвргаць. Або ўсталяваць нешта новае.

Што прыводзіць мяне да ўпэўненасці, што мая мара спраўдзіцца адназначна і ўсё будзе менавіта так, як я намалявала ў сваіх думках? Закон Жоўтага Кракадзіла.

Ніякіх прыдумаў! Закон Жоўтага Кракадзіла існуе! Гэта адзін з самых любімых маіх законаў, якія вывучаюцца навукай пад назвай ішасцезнаўства. Мне абсалютна не важна, што такой навукі няма ў афіцыйным рэестры саветных навуц, галоўнае — што яна ўваходзіць у пералік дысцыплін, якія абавязкова разглядаюцца Вышэйшай Атэстацыйнай Камісіяй Свету. Закон гэты закранае такую важную катэгорыю, як час, і каратка фармулюецца наступным чынам: міну-лая ўяўляецца, будучыня ўспамінаецца. Аўтарства належыць — я зараз не магу не адчуваць асаблівага гонару за свет, у якім жыву — псіхалагу Нэлзі Ксаневіч.

Фармулёўка для падручніка: у дараванай нам бясконцасці з вы-чарпальнай долёй верагоднасці можа рэалізавацца любая зайгодна думка, падмацаваная моцнымі эмоцыямі. Гэта трэба вывучыць і час ад часу паўтараць. Уголас, глядзчыся ў люстэрка.

Будучыня — успамінаецца. У час, калі я паступала ва ўніверсітэт, у мяне з’явілася новая белая сумка. Я была ёй рада не таму, што яна новая або белая. Я церабіла «маланку», уяўляючы, як буду напайнуць сумку канспектамі. «Ружовы шылтак — «неаарганіка», блакітны — фі-зіка, зялёны — інфарматыка». Можна падумаць, што паступіла, бо надта добра рыхталася. Нічога падобнага: з мужам, дзіцем, жыццём у інтэрнаце, праз шэсць гадоў пасля заканчэння школы... Я проста ма-рыла, і ў гэтай сваёй мары ні ў чым ні на кроплю сабе не адмовіла.

Я не ведаю, як і калі мая Мара спраўдзіцца. Проста ўяўляю яе. Як геранію казкі, дзе ёсць яшчэ дзед, баба і малая ўнучка. Можна, гэта з-за таго, што і ўжо бабуйла? І ў нас і ён ёсць маленькая ўнучка — рухавенькі цікаўны камячок...

Мая Мара — спраўдзіцца. Мы з унучкаю яшчэ і новы гатунак сыру вынайдзем, вось пабачыце



Многім падабаюцца ўпрыгажэнні. Але мала хто ведае, наколькі яны могуць «раскрыць» чалавека, расказаўшы пра некаторыя жаданні, імкненні, страхі. Глядзіце на рукі і рабіце высновы.

ВЯЛІКІ ПАЛЕЦ. Нязвыклае месца для пярсцён-ка. Аднак такое яго становішча, хутчэй за ўсё, сведчыць пра жаданне чалавека прыцягнуць да сябе ўвагу, падкрэслівае імкненне да дэманстра-тыўнасці.

УКАЗАЛЬНЫ. Упрыгажэнне тут паказвае моц-ную волю і актыўнасць уладальніка або яго імкнен-не стаць такім чалавекам. Пагледзіце ўважліва на выявы ўладароў — і вы заўважыце, што ў дыкта-тарай гэты палец амаль заўсёды «падкрэслены» якім-небудзь вычарным вырабам. Будзьце асця-рожныя з уладальнікам «пярсцёнка ўсеўладдзя», ён не любіць «другіх роляў» і стараецца даволі хутка адстаяць сваё права на раздачу каштоўных указанняў. Калі гэта мілая ўсмішлівая дзяўчына, ведайце: у цені яна доўга не застанецца.

СЯРЭДНІ. Нездарма займае цэнтральнае ста-новішча на руцэ, бо сімвалізуе пачуццё ўласнай годнасці, самалюбства, а часам і ганарыстасць. Пярсцёнак на гэтым пальцы дэманструе павагу гаспадара да сябе. Важна, што ён патрабуе таго ж і ад іншых. Невялікія, вытанчаныя ўпрыгажэнні нагадваюць, што гэты чалавек ведае сабе цану і хоча, каб да яго ставіліся адпаведна. Вялікія, бліскучыя пярсцёнкі або крычаць аб гордасці, або «сігналізуюць» пра незадаволеннае жаданне

ецца і пайшла. А ён яе, кажучь, на руках носіць. Не, мужчыны любяць эгаістак!

— Любяць таго, хто любіць сябе, — ціха прамо-віла трэцяя з нас, і я не зразумела: падтрымлівала яна папярэднюю думку ці пярэчыла ёй.

Вось і я згодна з тым, што любяць таго, хто сам сябе любіць, і паважаюць таго, хто сам сябе пава-жае. Бадай, гэта асноўная выснова, якую я зрабіла для сябе за многія гады сямейнага жыцця. Колькі разоў чула: «Ай-яй-яй, такая яна добрая гаспады-ня: і шыё, і мые, і смажыць, і вяжа, а ён пайшоў да іншай! Што ім, мужыкам, яшчэ трэба?!»

А і праўда, што ім трэба? Над некаторымі пы-таннямі я задумвалася не раз. Напрыклад, ці трэба жанчыне ўвесь воз хатніх турбот везці на сабе, ці цэняць гэта нашы блізкія ды і наогул ці варта ўсё ўмець? Вось я не ўмею кансерваваць кампоты. Што з мяне возьмеш? Калісьці, дваццацігадовай, мне бы-ло страшна падступіцца да гарачых слоікаў з крута завараным сіропам: баялася абварыцца, ды і не магла слабымі рукамі добра прыціснуць накрывку. А вось мой тады таксама дваццацігадовы муж сваімі дужымі рукамі ўпэўнена і хутка закручваў адзін слоік за другім ды яшчэ смяяўся, якая я палыхіўка. Але ж смяецца той, хто смяецца апошнім, праўда?..

Трыццаць пяты год ён гэтыя кампоты круціць. Зараз значна пашырыў сваё майстэрства: вы-рабляе яблычны сок, марынуе памідоры, агур-кі, розныя салаты... Часам думаю, колькі лішняй працы мы, жанчыны, самі ўзвальваем на сябе. Добраахвотна! І яшчэ ганарымся: вось, маўляў, якая я працавітая!.. А здаровы, дужы муж у гэты

час ляжыць на канапе і пальцам не варухне, каб дапамагчы. Навошта? Жонка і сама ўправіцца. Праверана часам.

А вы паразважайце, як гэта выгадна — чагось-ці не ўмець. Напрыклад, не ўмець рабіць рамонт: маўляў, жанчына — істота пшачотная, у яе ад фарбёў галава баліць, ды і шпалеры мужу з сы-нам зручней клеіць. А мыццё бялізны ў машыне? Тэхніка, аўтаматыка, кнопкі — чым не работа для мужчын? Дык не, усё бяром на сябе, крычым: «Ты не так пафарбаваў!.. Ты няроўна шпалеры паклеіў!..» Наш жаночы гонар бярэ верх над жа-ночай хітрасцю, і мы самі лезем у пастку. Ды і саромеемся нешта не ўмець. А што, маўляў, людзі скажучь: суседкі, сяброўкі, сяжкрёў? А эгаісткі не думаюць, што там хто пра іх скажа. Яны робяць, як ім выгаднай, таму ім і лягчэй жыць.

Другую выснову, якую я зрабіла: мужчыны не цэняць нашу жаночую працу так, як бы нам хаце-лася. Смачна гатаваць, чыста прыбіраць, прыгожа шыць і вязаць, рабіць неверагодныя салаты, гата-ваць на зіму смачныя кампоты — усё гэта для іх зусім не ЗАСЛУГА наша, а ўсяго толькі абавязак. Няма ў жонак такіх здольнасцяў — не задавале-ны, сварацца, кляць, прымушаюць навучыцца, а ёсць — не заўважаюць.

Ды што ім усё ж трэба? Адна калега скардзі-лася:

— Мой Юрка нейкі дурны: не дае мне праца-ваць у ядзелю. Як толькі бяруся прасаваць ці пірог пячы, ён злупеця. Хоча, каб ляжала з ім на канапе ў абдымку і тэлевізар глядзела.

УМЕЦЬ ЧЫТАЦЬ ПА... ПЯРСЦЁНКАХ

УПРЫГАЖЭННЯ ІНЯМА

Людзі не носяць упрыгажэнняў па розных пры-чынах. Адна з іх — скрытнасць, няпуюненасць у сабе, жаданне быць непрыкметным. Другая — вы-сокая самаацэнка, яны настолькі ўпэўнены ў сабе, што не маюць патрэбы ў спробах навакольных іх «класіфікаваць». Часам гэта праяўленне пазіцыі: «Няхай мяне ўспрымаюць а ацэньваюць як чалаве-ка справы — толькі па думках і ўчынках».



ПЕРШ ЧЫМ АЦЭНЬВАЦЬ ЧАЛАВЕКА

ПА ЯГО ПЯРСЦЁНКАХ, УЛІЧЫЦЕ:

- **кожны палец рукі мае сваё значэнне;**
- **адзін і той жа пярсцёнак на розных пальцах дасылае розныя «сігналы»;**
- **тэст дзейнічае, калі ўпрыгажэнні надзіваліся неўсвядомлена, па прынцыпе «мне так пасуе»;**
- **памер упрыгажэння гаворыць пра важнасць «сігналаў»:** чым яно большае, тым большае праяўленне прыкметы.
- **І галоўнае — гэта толькі тэст, не трэба надаваць яму сакральнага значэння. Як і ўсе тэсты, ён сведчыць толькі пра тэндэнцыі і не бывае на сто працэнтаў аб'ектыўным. І яшчэ: паказваючы камусьці руку, знімае пярсцёнак з мезенца — раптам чалавек няправільна вас зразумее.**

■ Модны гардэробчык



Футра, карункі, кепі. Спадніцы-гаф-рэ, сукенкі-футляры і штаны а-ля Марлен Дзітрых. Пра гэтыя ды іншыя модныя тэндэнцыі сезона восень-зіма 2014/2015 нам распавяла мас-так-мадэльер беларускага «Цэнтра моды» Вікторыя КОЛБ:

— Для моды гэтага сезона характэрны функцыянальнасць і зручнасць. Але яна не пазбаўлена індывідуальнасці. Таму кожная модніца пры выбары адзення павінна памя-таць, што няправільна выбраная вопратка можа сапсаваць не толькі яе воблік, але і настрой. Перш за ўсё адзенне павінна быць камфортным.

Сезону восень-зіма 2014/2015 уласцівы наступныя чатыры тэндэнцыі.

Па-першае, мужчынскі стыль у адзенні. Ён застаецца актуальным яшчэ з мінулых се-зонаў. Своеасаблівае дзяўчына-дэндзі, апра-нутая ў жакет і штаны мужчынскага стылю. Такія ансамблі вызначаюцца кансерватыў-насцю. Могуць быць адна- ці двухбортныя, з аксесуарамі ці без. Тэндэнцыя гэта пра-дыктавана сацыяльным статусам некаторых

выкарыстанне **футра**. Доўга- і кароткавор-савага. У асноўным дызайнеры робяць ак-цэнт на яркія, насычаныя колеры. Страка-цыць футравыя калекцыі на подыумах! Гэта не вельмі функцыянальна для штодзённага жыцця. Але смелыя кветкі могуць дазволіць сабе і такі ўбор.

Па-трэцяе, шырокае выкарыстанне **футра**. Доўга- і кароткавор-савага. У асноўным дызайнеры робяць ак-цэнт на яркія, насычаныя колеры. Страка-цыць футравыя калекцыі на подыумах! Гэта не вельмі функцыянальна для штодзённага жыцця. Але смелыя кветкі могуць дазволіць сабе і такі ўбор.

Па-чацвёртае, спалучэнне ў ансамблі ад-ценняў аднаго колеру. Чарнейшае за чо-рнае, напрыклад. Тут вопратка будзе адрозні-вацца па фактуры. Ці цалкам бэжавы строй. Нават аксесуары: капелюшы, сумкі, абутак — усё павінна быць у адным колеры.

Сукенкі могуць быць самай рознай даў-жыні — міні, мідзі і максі. Максі часцей за ўсё выбіраюць для вечара. А для офіса лепш падбудаць сукенкі-футляры ці іншыя мадэлі не надта прылеглага сілзуту, завужанага ўнізе. Рукаў ушыўны, сплушчаны ці цэльнакроены. У любым выпадку сукенку трэба выбіраць на свой густ. Колер тут, дарэчы, мае вялікае значэнне. Увогуле, колер і сілзут — самае галоўнае пры выбары сукенкі. Калі два гэ-тыя складнікі падабраны ўдала, вы адшукалі найлепшы варыянт.

ДАДАЙЦЕ Ў АДЗЕННЕ «ПЯРЧЫНКУ РАШУЧАСЦІ»,

або Што апрануць гэтай восенню?

Класічныя чорныя штаны ўстойліваа тры-маюцца як на подыумах, так і ў нашых ша-фах. Для офіса зручнымі будзю яны ж, але ўжо са стрэлкамі ці кансерватыўна шырокія. «Разынкай» сезона з’яўляюцца штаны а-ля Марлен Дзітрых са складкамі каля пояса. У расфарбавы пераважна сустракаецца клет-ка, палоска ці аднатон: чорны, каньчыны, гар-чычны, бледна-жоўты.

У абутку перавага аддаецца абцасам тоўстым, устойлівым, скошаным, а такса-ма шпількам. У модзе застаюцца ўлюбёныя жанчынамі чорныя лодачкі і «лакіроўкі». А туды і абцасамі-цвікамі падбудоць для асаб-лівых жанчын. Насы мусыць быць завостра-нымі і П-падобнымі. Для моладзі дызайнеры прапаноўваюць красоўкі на плоскай па-дэшчы ці на платформе (снікерсы). Або вельмі брутальныя — з байкерскай атрыбутыкай і «трактарнай» шырокай падэшвай.

У галаўных уборах перамагаюць футра-выя мадэлі і вязаныя ці з палітовай тканіны берэты. Насіць апошнім можна класічна ці на бок — як модніца пажадае. У шапках гэтага сезона аднолькава выкарыстоўваецца буй-ная і дробная вязкі.

Застаюцца актуальнымі капелюшы, але яны крыху мяняюць сваю форму: ужо высокай з вузкімі палымі. Асаблівым попытам карыс-таюцца кепі, якія падбудоць для спартыўнага стылю ці класічнага ансамбля.

Папулярныя сяродыхарак Беларусі ле-генсы ў гэтым сезоне таксама сустракаюцца. Але іх пажадана насіць толькі тады, калі гэта дазваляе фігура. У іншым выпадку легенсы можна замяніць штанамі-дудкачкамі ці іншымі вузкімі мадэлямі.

Сярод колераў перавага аддаецца кобаль-ту, сіняму, бэзаваму, гарчычнаму, адценням чырвонага і каньчынага. Што тычыцца прын-

тоў, карыстаюцца попытам сюжэты флоры і фаўны: леапарды, тыгры, зебры, гепарды, а таксама кветкі. Не адступваюць і геаметрыч-ныя матывы.

Жанчынам зусім не абавязкова апранацца цалкам па-мужчынску. Дастаткова выкарыс-таць адну такую рэч, а астатняя — класічная. Гэта будзе таксама модна, бо змяшэнне сты-ляў у гэтым сезоне лічыцца актуальным.

Для пышных дам падбудоць А-падобныя спадніцы і спадніцы-алоўкі ці сілзут, завужа-ны знізу. Таксама паліто «оверсайз» зможа апрануць кожная жанчына — ад 42-га да 56-га памеру. Мадэль можа быць 46-га па-меру, а падбудоць жанчыне 50-га. Прыгожа будзе выглядаць на даме, якая не мучыць сябе дыетамі, паліто з запахам, паліто-транс-

